

LBRIS

We know
books

Colecția Galeria artiștilor

Lector: Nicoleta Arsenie
Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu
Coperta: Mihai Șurubaru, Florin Afloarei
Ilustrații: Silviu Turculeț
Colaboratori: Vladimir Șurubaru, Marian Ținică

Editura IDEEA EUROPEANĂ
O.P. 22, C.P. 113, București, 014780
Tel./Fax.: 021-2125692; Tel.: 021-3106618
Comenzi carte prin poștă:
Tel.: 021-2125692
E-mail: office@ideeaeuropeana.ro
www.ideeaeuropeana.ro

© Editura Ideea Europeană

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȘURUBARU, MIHAI
Strigonia îndepărtată / Mihai Șurubaru. - București :
Idea Europeană, 2023
ISBN 978-630-333-004-4

821.135.1

MIHAI ȘURUBARU

STRIGONIA ÎNDEPĂRTATĂ

București, 2023

Cuprins

<i>Cuvânt-înainte</i>	5
<i>Nota autorului</i>	9
Făclia biruinței.....	11
Păpușa ațățătoare.....	29
Tărâmul bizonilor	47
Tărâmul dragonilor.....	121
Tărâmul florii de cireș	153
Tărâmul elefanților	177
Epilogul epilogurilor	203

Când mi-am cumpărat apartamentul din „Tineretului”, la etajul 10, care îmi oferea o panoramă asupra nordului Bucureștiului, nici nu mă gândeam că terenul viran de peste drum va deveni un părculeț cu leagăne și tobogane pentru copii. Într-o noapte de început de toamnă, când țânțarii încep travaliul sângeros, aud larmă mare în parc. Răsunau trompete și tobe. Am suportat eu ce-am suportat, dar și paciența mea are o limită. Iau ciomagul de baseball de după ușa, îmi iau halatul de casă și cobor în parc să fac ordine. Dar mister mare – în parc nu era nimeni?!? Nici țipenie de copii, dar ceva tot era în neregulă – leagănele se balansau singure, de parcă ar fi fost vii! Lângă mine a mai apărut un vecin în pijama și înarmat cu un furtun de aspirator.

– Ai auzit și dumneata? Ce naiba să fie tevatura asta?

– Am crezut că am luat-o razna, dar văd că și dumneata ai avut o neliniște!

– Vecine, eu am lucrat la „Fabrica de cărămidă”, de unde și numele cartierului și al bisericii – „Cărămidaři”! Acolo am auzit de la cei mai vârstnici că aici a fost un internat de băieți și un orfelinat de copii! Așezământul a fost bombardat de americanii care au crezut că e o cazarmă germană! Apoi a fost bombardat de hitleriști cu „Stukas”-urile, după ce noi

am întors armele invers și la sfârșit de ruși, care au auzit că acolo se ascund soldați SS cu uniforme negre cu cap de mort din argint! Dar de fapt ei s-au răzbunat pe noi, că noi am fost aliați cu nemții și am întors armele, numai când am fost siguri că nemții pierd războiul!

– Câte bombardamente, vecine! Parcă și văd trei feluri de avioane lansând trei feluri de bombe diferite!

– Așa e, vecine! Trei bombardamente nemiloase și de trei ori la rând, au îngropat în moloz toți copiii nevinovați, neîmpărtașiți și fără de lumină!

– Da, vecine! Și probabil că sufletele lor neliniștite, la început de an școlar, bântuie fericite parcul ăsta minunat făcut de un primar cu suflet, care azi e la pușcărie!

– Asta-i soarta primarilor! Cum fac ceva în folosul comunității, cum le găsește o chichiță și-i bagă la pușcărie!

– Se zice că ar fi furat din banii europeni!

– Dar Europa câți bani a furat de la noi?

– Păi numai romanii... și-au refăcut imperiul pe banii noștri!

– De ruși ce să mai zic! Ăștia și-au făcut bombele atomice cu uraniul nostru!

– Dar austriecii, care ne-au furat pădurile cu rădăcini cu tot! Și caprele negre, că a trebuit să aducem unele din Noua Zeelandă!

– Așa au fost vâdate cu arme automate și dropiile noastre!

– Lasă-le, vecine, că țara-i bogată! Putem să hrănim toată Europa și tot mai rămâne ceva pentru Asia! Dar, ce să-i faci, suntem aici între imperii și nu ne lasă, pentru că altfel deveneam și noi imperiu!

– Lasă, vecine, că eu nu cred că a furat domn primar, și chiar dacă a furat, a mai și făcut!... Acuma fie vorba între noi... dacă umbli cu miere, te mai lingi și pe degete!

– Ai și dumneata dreptate, vecine, dar și pușcăriile astea trebuiesc umplute, că d-aia s-au făcut! Că-s tot pe banii noștri!

– Acuma, cu legile astea europene, au și televizor și sală de gimnastică... parcă-s hoteluri... să tot faci pușcărie!

– Păi d-aia, domnule, că toți fură și le e frică de pușcărie și d-aia și-au creat condiții... !

– Păi n-ai văzut, vecine, că nu le confiscă averile... făcute din bani publici! Și publicul cine este, nu suntem noi?

– Hai să fim serioși, vecine! Ce, dumitale nu ți-ar conveni să faci câțiva ani de pușcărie în regim hotelier, dar să rămâi cu milioanele de valută forte?

– Mai mă întrebi, vecine, mâine m-aș preda singur! Și vecinul închise ochii de plăcere, visându-se cărând cu roaba un morman de fișicuri de „euroi”!

Deodată pământul se zgudui puțin și păru că din străfunduri se aud vuiete înfundate.

– Vecine, zici că strigoii ăștia bântuie numai la început de an școlar și pe urmă se domolesc?

– Da, vecine, și zburdă numai când e toamnă lungă și domoală și cer înstelat!

– Vecine, hai să mergem la culcare, să mai prindem puțin somn! Acuma cântă cocoșul și n-am apucat să ne terminăm somnul!

Dimineață mă scol buimac, într-o hărmălaie inexplicabilă, și sar repede la fereastră să văd părculețul. Acesta era plin de oameni înveșmântați care cum a apucat – care în pijamale, care în halate de casă, altul în pompier și un polițist cu un fluier în gură. În centrul acestei mini-aglomerații era un personaj pitoresc ce ținea de „coarne” o bicicletă cu un steag tricolor ce era prins de un ataș cu două roți. Atașul era încărcat cu o plapumă împăturită și legată cu sfori de

cânepă, un cimpoi, o mulțime de fluiere și o damigeană cu dop de cocean!

Omul rustic avea un căciuloi țuguiat din blană de oaie, un cămeșoi până la genunchi și pe deasupra un suman de dimie, cu pieptii plini de insigne. În cealaltă mână ținea un ciomag de călușar plin de panglici tricolore. Avea ȋtari albi și, în picioare, pantofi maro cu cioc! Vuietul din adâncul pământului s-a ȋntețit. Toată lumea asculta înmărmurită. Deodată pământul ȋncepu să se bombeze și o explozie îi culcă pe toți la pământ! Numai biciclistul rustic nu s-a clintit din loc!

– Mama voastră de americani reptilieni, luați laba de pe România!

Deodată izbucni o flacără de 10 metri ȋnălțime! Flacăra vuia și vâjâia ca un aparat de sudură.

– Minune! Minune dumnezeiască! Iată că Dumnezeu și-a ȋntors fața către noi! O să avem căldură la iarnă!

– Dumneata ești mistic? Dumneata crezi în superstiții? Chiar crezi că bogățiile noastre subterane le-a făcut Dumnezeu și nu natura, care a fost mereu frate cu românul? Dumneata chiar crezi că puzderia de stele și de planete le-a planificat și elaborat Dumnezeu? Știi dumneata câte galaxii și stele sunt în Univers?

– Multe, domn profesor! Foarte multe! Multe de tot!

– Sunt miliarde, de miliarde de galaxii, fiecare galaxie cu miliarde și miliarde de stele și fiecare stea cu planetele ei și fiecare planetă cu sateliții ei!

– Mare-i puterea lui Dumnezeu, domn profesor!

– Dumneata chiar crezi că Dumnezeu, pe care nimeni nu l-a văzut la față și, mai mult, nimeni nu știe unde are domiciliul, din nimic a reușit să facă atâtea corpuri cerești? De unde atâta materie, domnule?

– De la natură, domnule! Căci natura avea materialele dinainte!

Polițistul, care tot fluiera și agita bastonul de cauciuc, fără să vrea a auzit că-i o problemă cu materialele de construcții și deodată sări ofensat:

– Măi cetățeni! Chiar credeți că noi suntem niște proști? Pentru materiale trebuiau acte de proveniență, documente justificative și facturi!... Că doar nu le poți lua la negru?

Deodată din mulțime apărură un om negru.

– Ce aveți cu negri?

Polițistul îl privi ȋncrunțat, agitându-și bastonul:

– Bă, tu te-ai deghizat? Ca să nu fii recunoscut?

– Nu-l speriați, domnule milițian! Poate-i un muncitor cinstit din Copșa Mică sau poate chiar miner din Aninoasa!

– Păi dacă-i miner o fi venit cu ortacii să pună panseluțe ȋn Piața Universității! se răsti un tânăr care se tot pipăia pe cap.

– Ce miner, domnilor? Eu sunt student la Petrol și Gaze! exclamă negrul!

– Pleacă, dom'le, că ne strici neamul! Dă-l, dom'le, mai ȋncolo!

– Lăsați-l, om e și el! Nu uitați că toți venim din Africa!

– Eu nu vin din Africa, și nici nu mă duc ȋn Africa! Prefer Turcia, la Antalia!

– Domnilor, discuția a luat-o pe o pantă geoantropologică!

– Domn profesor, nu putem lăsa lucrurile așa! Să facem totuși o cercetare mai amănunțită a situației! Și cum te cheamă, bă?

– Mă cheamă Gheorghe Kuku Kvenđu Wazabanga Ion!

– Și de pă unde ești tu, mă?

– Păi părinții mei erau din Ciad! Puțin mai sus!

– Lasă părinții, bă? Pe tine te-am întrebat? Unde ai tu domiciliul stabil, băi studentule? Te cheamă Gheorghe, dar de ce și Ion?

– Domnule căpitan, eu m-am căsătorit cu o româncă și acum sunt român!

– Bine, măi studentule, să nu dea naiba să furi p-aici găini sau alte horătănii! Acuma, dacă nu mai ești în junglă, sper să devii un cetățean de onoare și să faci cinste neamului nostru strămoșesc! Sper să-ți plătești la timp obligațiile bănești către statul care te-a primit și ți-a acordat cetățenia!

– Afară cu străinii din țară! strigă biciclistul rustic, agitănd ciomagul de călușar!

– Domnule,... este dreptul dumitale să ai opinii! Noi, organele de ordine, sprijinim libertatea cuvântului cucerită cu sângele poporului... numai să nu se sară peste cal!

– Păi, domnule milițian... cum să sar peste cal, că eu am bițiclu! remarcă nedumerit „bițiclistul rustic” ridicând ghiidonul bicicletei și lovind-o tare de asfalt, apăsând pe para de cauciuc a unei mici trompete atașată de ghiidonul bicicletei. Toată atenția celor din jur se concentrează spre el, care asta aștepta:

– Afară cu străinii din țară! Bunurile solului și subsolului sunt ale noastre, din cele mai vechi timpuri și până în zilele noastre! Și mai apăsă pe para de cauciuc a trompetei ce părea că țipă revoltată!

– Adică cum, domnule? Eu sunt sas și am familia aici de o mie de ani! Eu numai sunt român? Strămoșii mei au luptat și ei pentru pământul ăsta! Au muncit și au construit și fabrici!

Aceste afirmații îl mânie și mai tare pe biciclist:

– O mie de ani ne-ați jefuit! Bine v-am făcut la Mărășești! Nu-i bine să-l enervezi pe românaș! Noi... suportăm ce

suportăm și odată... harșt și gata! Bietul sas s-a pierdut de tot, s-a fâstâcit, înghițind în sec a trecut în planul doi, gândindu-se deja să facă o cerere de emigrare.

– Ați văzut cum l-am demascat pe fascist? A șters-o nemțește!

– Bine că l-ați luat la împins vagoane! La ce ne-au făcutăștia nouă! Ne-au gazat și ne-au deportat cu milioanele!

– Pe cine, domnule? Ce gazați, când gazele costă atât de mult? Cum te cheamă pe dumneata? Dă-mi biroul populației! se răsti polițistul, bănuind că are de-a face cu un om care risipește gazele, tocmai acum când se apropie iarna!

Interlocutorul se conformă, uitându-se la bastonul de cauciuc ce parcă prinsese viață.

– Aha! Dumneata ești Florescu, fost Florovici?

– Da, eu sunt! Sunteți cumva antisemit?

– Băi, eu ți-am vorbit frumos! Ești sau nu ești...?

– Este evreu! strigă biciclistul agitându-și ciomagul de călușar. Voi conduceți lumea, din umbră, spre pierzanie! Vreți să ne exterminați! Dar n-aveți voi atâția bacili și viruși cât putem noi rezista!

– Domnule „Călușaru”, noi am fost exterminați! Nu noi vrem să exterminăm! Iămurii domnul Florovici.

– Are dreptate bătrânul „Călușaru”! Voi conduceți lumea din umbră și vreți să ne scoateți vinovați pe noi de ce v-au făcut nemții, ca să vă despăgubim noi! Ei bine, știm cu toții că v-ați omorât singuri! În lagăre ajungeau numai sărmanii! Niciun bogătaș n-a ajuns în lagăre! Crezi că eu nu știu că bogătașii voștri erau „bara-bara” cu bogătașii fasciști! completă cu vehemență administratorul de bloc.

– Cum puteți afirma asemenea monstruoșități? Întrebă uluit domnul Florescu.

– Ce faci, mă, adică mă faci monstru? Am crescut șerpilor la sân! În loc să ne mulțumiți, ne faceți reptilieni, adică batracieni!?! se răstii călușarul trântind bicicleta de pământ, gata, gata să-i facă roata pătrată.

Domnul cu halat, ce părea a fi asistent medical, ceva mai înpăciuitor, căută să calmeze situația, care tindea să se inflameze:

– Domnule „Călușaru”, noi suntem primitori și ospitalieri! Eu zic ca dumneata să ne interpretezi din fluieraș o doină pacificatoare!

Nea „Călușaru” se scuză:

– Domnule doctor, eu nu prea știu doini, dar fratele meu le zice bine! Dar nu-i aicea! Eu pot să vă cânt la „Havei”! Ce-i „Haveiul”, domnule bicilist?

– E telefonul meu „Havei”!

– Vrei să zici „Huawei”?

– Cum zici dumneata, că poate ai multă școală! Eu mai mult pe drumuri, ca pompierul! Unde era o primejdie, hop și eu! Nu suport nedreptatea! Unde este o nedreptate, tabără ea!

– Acu’ pe mine să mă iertați, că tocmai am fost informat pe „Havei” că, în Ardeal, ungurii sunt neastâmpărați! Merg cu „bicla” să domolesc situația! Vă las cu bine, să fiți cumiști, dar vigilenți! Nu vă lăsați jefuiți, nu vă lăsați umiliți! Pieptul sus!

Nea „Călușaru” încălecă pe „biclă” și, pedalând cu voinicie, se pierdu în zare cu gândul clar să domolească lucrurile.

Între timp flacăra se întetise.

– Oameni buni, eu zic că avem mare noroc cu Dumnezeu, dar și natura darnică cu noi, pe aceste vremuri de restriște care fac Europa să dârdăie de frig, iar noi, priviți, vă rog, ne

lăfăim în călduri! Priviți numai ce roșii la față suntem și ce transpirați! Fără să muncim!

– Domnilor, acest semn divin trebuie să aibă un nume, să se vadă respectul!

Polițistul aprobă cu sunete ascuțite de fluier.

– Eu zic s-o numim „Pleașca”! A venit la noi tocmai la timp, adică precum o pleașcă!

– Ce nume e asta? se enervă profesorul. E o „turpitudine”, ca să nu-i zic o „blasfemie”! Eu zic să-i zicem, simplu, „Suvenirul”!

– Ce, e mărtișor?... Sau bibelou? Trebuie găsit un nume înălțător!

– Propun să-i zicem „Pobeda”! Își dădu cu părea un fost șef de pază cu șapcă de piele și o haină veche cu decorații câștigate în luptele din Munții Semenicului!

– Cum, domnule, adică „victoria” pe rusește? Dumneata nu ești român?

– Și încă cum! Am fost căpitan în Divizia „Tudor Vladimirescu”! Dacă nu eram noi, adevărații patrioți, să înțelegem situația, praf ne făcea glorioasa armată sovietică!

– Acușica sunteți eroi, tocmai voi care v-ați trădat jurământul și ați adus comunismul? Mai aveți și pensii dolofane! Să vă fie rușine și „ciocu` mic”

– Adică, pe eroii noștri care au „curățat” munții de bandiții care chiniau țărani și le jefuiau gospodăriile, dumneata îi faci trădători?

– Cei din munți sunt adevărații eroi care au luptat împotriva bolșevismului și a distrugerii intelectualilor și preoților la „Canal” și în pușcăriile politice!

– Ce vrei, domnule, crezi că ne puteam pune cu glorioasa armată sovietică neînvinsă niciodată? Ne spulbera! Noi suntem o țară mică, așezată între imperii! Așa am supraviețuit!

– Adică prin trădare! Om fi trădat noi pe alții, dar și propriul popor? Mai ești și plin de decorații – arginții trădării!

O voce blajină din mulțime calmă lucrurile:

– Oameni buni, să nu scormonim prin istorie, că nu se știe ce surprize avem! Eu sunt arheolog și, tot săpând, am găsit un schelet de călăreț și toți s-au grăbit să-l numească „Călărețul trac”! După un studiu mai amănunțit s-a constatat că este un „Călăreț al apocalipsului”! Ceaușescu s-a mâniat, a pus să se astupe groapa și să-i toarne o placă de beton deasupra! Vezi că nu-i bine să scormoni prea mult și prea adânc!?! Așa că eu consider că, fie comunist sau liberal, fie trădător sau erou, fie neamț, evreu sau ungar, cu bunele și relele noastre, suntem toți români! Trăiască concordia! Propun deci ca flacăra să se numească „Concordia”!

– Domnilor, nu-i rău, sună bine, dar prea multă concordie nu-i bună! Nu mai știm care-i albul și care-i negrul, care-i înger și care-i diavol! Propun deci s-o numim „Vigilența”!

– Fiți atenți, atențiune! Vine domn primar! Fiți, vă rog, decenti! Să nu tăbărâți pe dansul cu cereri, cu critici sau să-l înghesuiți cu chestia aia cu procuratura – știți că-i sensibil și lumea-i rea! Nu-l enervați!

Domnul primar se așeză autoritar în fața flăcării și făcu o observație oficială:

– Bogată flacăra! Bogată și vioaie! Ia auziți cum mai vibrează pământul de lângă ea! Ne-a pus Dumnezeu și Partidul mâna în cap, cum se zice pe la noi prin popor. Bineînțeles că această ultimă remarcă nu-i pentru presă, că... adio sponsori, adio reclame! se clarifică domn primar, făcând cu ochiul!

– Domnilor, noi nu trebuie să ne mai temem de iarnă, ci iarna să se teamă de noi!

Privitorii aplaudară, satisfăcuți că l-au votat, pentru că merită – este popular și glumeț!

Chestia cu „cercetarea pentru delapidare” e clar că era o conspirație a opoziției, care-l invidiază pentru părculeț.

– Domnilor, distinși cetățeni ai cartierului „Cărămidari”, această flacăra vie, mulțumită măsurilor luate din timp, acum, când rușii au tăiat gazele, în urma loviturilor nimitoare ale armatei ucrainene susținute de țările prietene...

Cineva din consiliu îi șopti ceva la ureche despre situația minorităților române din Ucraina, așa că domnul primar, hârșit prin politicie, o viră la timp:

– Citadinilor cărămidari, în lupta războiului fratricid, cu un final misterios, țărișoara noastră, care privește cu interes și multă pudență, adică noi avem gazele noastre naționale, care ne dă posibilitatea unei detașări față de problemele energetice ale altor țări! Ba chiar, în generozitatea noastră milenară, vom da câte puțin și altor țări prietene, aflate în dificultate energetică!

Aplauzele și ovațiile aproape că astupau vuietul flăcării.

– E bun, domnule! E popular și vorbește pe înțelesul nostru! Merită să-l mai votăm încă o dată!

– E precis și vorbește pe sufletul nostru! E tare!

– E tare ca osul de meduză și untul pe plită! Ia hai, băieți, un „Huo” din tot sufletul!

După ce echipa de huiduitori ai opoziției și-a făcut treaba, proporțional cu banii primiți, plecă spre alte locuri fierbinți.

Domnul primar, care a „înțeles situația” și carențele democrației, continuă:

– Nu mă sperii de huiduieli! Ba chiar mă mobilizează să mă mobilizez și eu, să mă autodepășesc! Asta-i democrația! Asta-i sinergie faptelor bune!